

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3779/2022
22.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Стаменковић, председника већа, др Илије Зиндовића и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., кога заступа пуномоћник Веран Панић, адвокат у ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ АД Ваљево, кога заступа пуномоћник Никола Урошевић, адвокат у ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 954/22 од 19.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 954/22 од 19.05.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 533/21 од 25.02.2022. године поништено је решење туженог од 28.06.2021. године, утврђено је да је тужилца засновала радни однос на неодређено време код туженог од 18.10.2016. године и обавезан је тужени да тужилцу врати на рад у одговарајућу организациону јединицу, на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и радним способностима и обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 954/22 од 19.05.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка, уз посебно указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену у поступку пред другостепеним судом и из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Испитујући побијану другостепену пресуду, у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се неосновано указује ревизијом туженог. Ревизија не може да се изјави због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, у смислу одредбе члана 407. став 1. тачака 1, 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила уговор о раду 15.10.2016. године на одређено време до 30.11.2016. године на пословима Тужили је више пута продужаван радни однос закључивањем уговора о раду и анекса уговора о раду, при чему ни у првом, као ни у једном наредном није наведен основ заснивања радног односа на одређено време. Почев од анекса уговора од 22.06.2018. године, закључно са анексом уговора од 24.05.2021. године, тужили је продужаван радни однос на одређено време због потребе реализације пројекта по одговарајућим уговорима. У току поступка није утврђено да је тужили по тим анексима уговора продужаван радни однос ради реализације одређених пројеката. Тужили је отказан уговор о раду решењем туженог од 28.06.2021. године због истека времена на који је заснован. Тужила је у периоду од 18.10.2016. године до 18.06.2021. године радила на истим пословима.

Нижестепени судови су становишта да су у конкретном случају испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Нижестепени судови налазе да није постојао основ заснивања радног односа на одређено време, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка 7. Закона о раду, па су у смислу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду испуњени услови да је радни однос заснован на неодређено време. Налазе да тужени није доказао да је тужили продужаван радни однос ради реализације одговарајућих пројеката, у вези са којима тужени није доставио уговоре, позивајући се на пословну тајну.

На темељу тако изнетих разлога, нижестепени судови поништавају као незаконито решење туженог којим је тужили утврђен престанак радног односа и утврђују да је тужила почев од 18.10.2016. године засновала радни однос код туженог на неодређено време, те обавезују туженог да тужилу врати на рад у одговарајућу организациону јединицу, на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и радним способностима.

Врховни касациони суд је становишта да су нижестепене одлуке донете правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Уговор о раду може да се закључи на одређено време, у складу са одредбом члана 37. Закона о раду, када за то постоје објективни разлози који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. У складу са одредбом чл. 33 ст. 1 тач. 7 Закона, уговор о раду садржи трајање уговора о раду на одређено време и основ за заснивање радног односа на одређено време. Радни однос заснован на одређено време, у складу са чланом 37. став 2. Закона о раду, не може бити дужи од 24 месеца. Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог све време обављала исте послове и то послове У решењу којим је тужилац засновао радни однос на одређено време није наведена повећана потреба за поменутиим пословима као основ заснивања радног односа на

одређено време. Тај разлог заснивања радног односа није наведен ни у анексима уговора о раду, којима је тужиоцу продужаван радни однос. Имајући у виду да је тужилац све време обављао исте послове, од ступања на рад 18.10.2016. године до дана престанка радног односа 18.06.2021. године, правилан је закључак нижестепених судова да није реч о повећаном обиму посла који је изискивао ангажман тужиоца, већ је потреба за тим пословима била стална. Следи изложеног, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време, почев од 18.10.2016. године, у складу са постављеним тужбеним захтевом.

Ревизијом туженог указује се да је тужба у овој правној ствари морала бити одбачена јер је поднета протеком законом предвиђеног рока из чл. 195 Закона о раду. Ревидент побија и утврђено чињенично стање и указује да није утврђена битна чињеница да је тужили радни однос на одређено време продужаван ради реализације одговарајућих пројеката. С тим у вези, ревидент сматра да нису наступили услови за преображај радног односа у радни однос на неодређено време, у смислу одредбе члана 37. став 4. тачка 2. Закона у раду.

Неоснован је ревизијски навод туженог да је тужба у овој правној ствари поднета протеком законом прописаног рока. Тужила је за повреду права сазнала у моменту када јој је отказан уговор о раду дана 28.06.2021. године. Како је тужба поднета 11.08.2021. године, следи да је поднета у оквиру законом прописаног рока од 60 дана од дана доношења решења којим је тужили повређено право. Није правно релевантан ревизијски навод туженог да је тужили продужаван радни однос за рад на пројекту. Сходно одредби чл. 37 ст. 6 Закона о раду, ако је уговор о раду на одређено закључен супротно одредбама овог закона, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Следи да је тужила засновала радни однос на неодређено време самим закључењем уговора о раду на одређено време противно одредбама Закона о раду, дакле и пре него што му је анексима уговора почев од 22.06.2018. године продужаван радни однос ради реализације одговарајућих пројеката. Стога нема места примени изузетка прописаног одредбом чл. 37 ст. 4 тач. 2 Закона о раду, сходно ком уговор о раду на одређено време може да се закључи и за период дужи од 24 месеца за рад на пројекту чије је време унапред одређено, а најдуже до завршетка пројекта. Осим тога, у току поступка није ни утврђена чињеница да је тужили продужаван радни однос ради реализације одређених пројеката. Првостепени суд је оценом изведених доказа и применом правила о терету доказивања утврдио да тужени није доказао да је тужили продужаван радни однос ради реализације пројеката, нити због повећаног обима посла. Врховни касациони суд указује да је наведена чињеница, у погледу које је тужени сносио терет доказивања, могла бити утврђена и другим доказним средствима, а не само достављањем уговора који по наводима туженог представљају пословну тајну.

У складу са изнетим разлозима одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези члана 153. става 1. ЗПП, одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у овом поступку.

**Председник већа - судија
Јасмина Стаменковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**